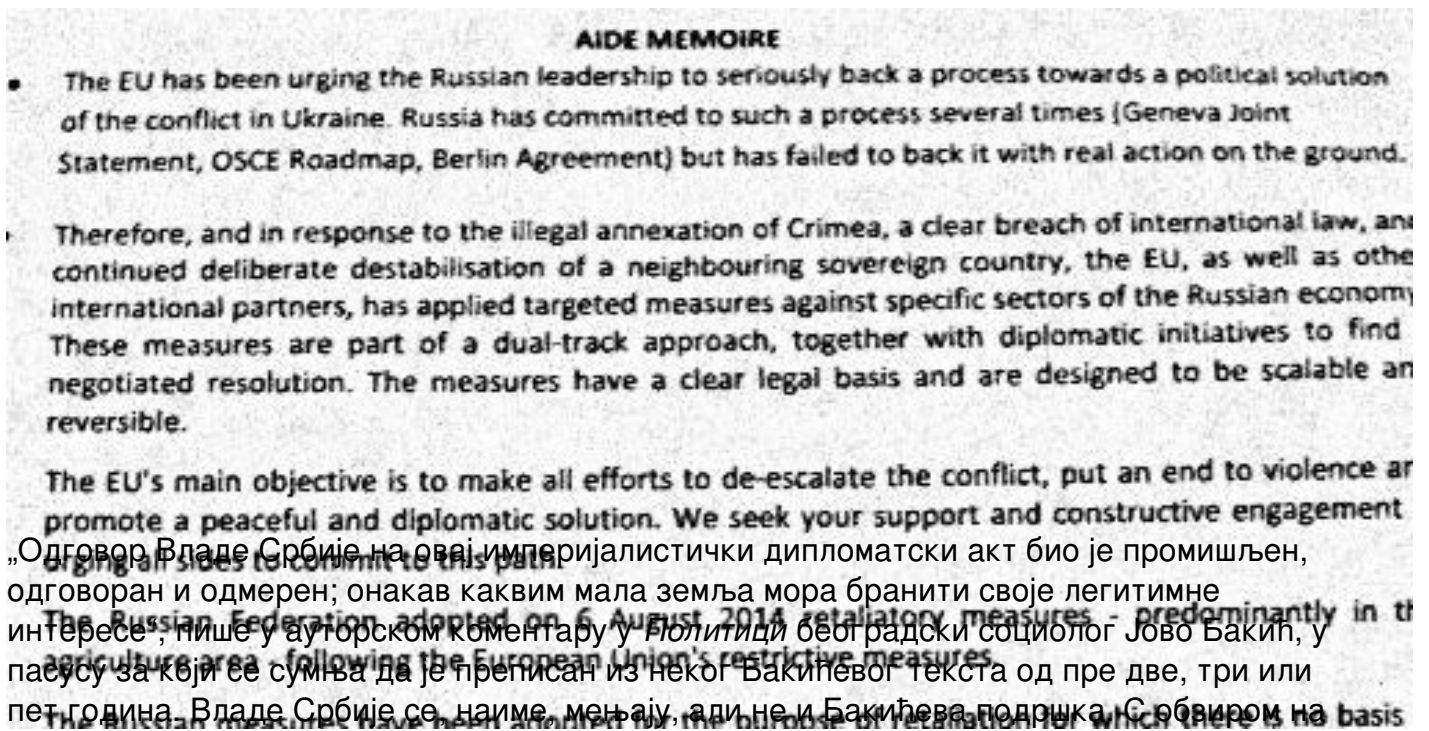

Можда би нешто слично изазову хладне воде могло да помогне да се подигне свест о опакој болести која је захватила Србију, а зове се Александар Вучић. Јер, болест је веома позната, али је врло слабо препозната. Сви су чули за њу, али ретко ко делује спреман да у њој види оно што та појава несумњиво представља: канцер који у галопу докрајчује иначе ослабљено ткиво државе Србије.

Напротив, обољење је засуто похвалама са свих страна. Нарочито откако је понизно пристало да послуша бриселски „ед мемоар“ (најзад су се Европљани досетили да фашизам приметно лепше звучи на француском), у којем се од Србије осино захтева да заузда извоз на нагло упражњено руско тржиште.

„Одговор Владе Србије на овај империјалистички дипломатски акт био је промишљен, одговоран и одмерен; онакав каквим мала земља мора бранити своје легитимне интересе“, пише у ауторском коментару у *Политици* београдски социолог Јово Бакић, у пасусу за који се сумња да је преписан из неког Бакићевог текста од пре две, три или пет година. Владе Србије се, наиме, мењају, али не и Бакићева подршка. С обзиром на обим његовог присуства у српској јавности, закон вероватноће налаже да је Бакић, сасвим могуће, ову исту реченицу већ употребио неким другим поводом у некој ранијој прилици.

Управо се поређењем једне раније српске прилике (изручење Слободана Милошевића) са овом данашњом, бавила главна уредница „Политике“ Љиљана Смајловић, у свом хвалоспеву српској дијагнози:

„Али где је разлика између ове и оне Србије? Прво у томе што је српска јавност овог пута детаљно обавештена о условима и захтевима западних партнера – вели Смајловићка, дајући предност власти која је данас дожиља на челу „Политике“ у односу на власт (Колтуница) која је још у неком претходном животу била поставила на исто место.

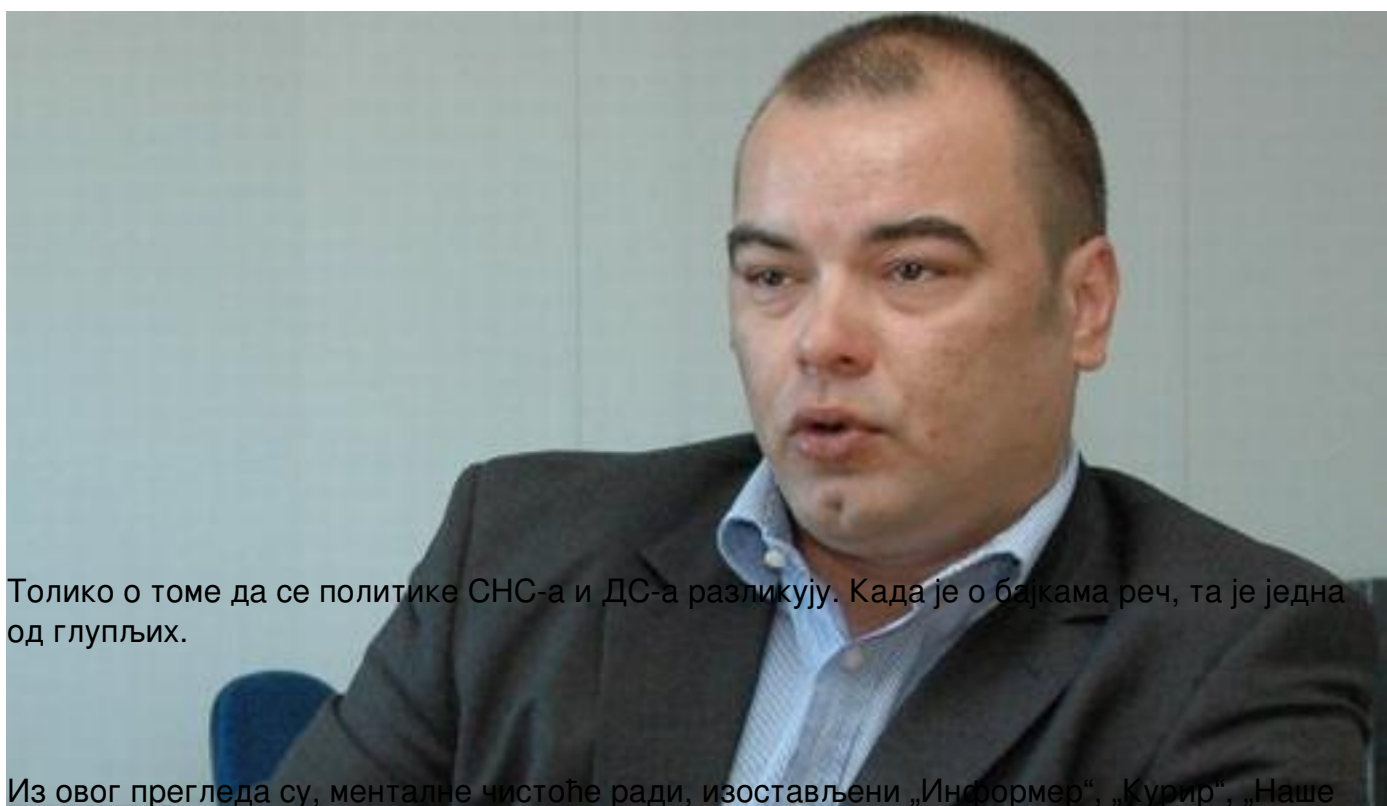
ТВ станица Б92 је, судећи по једном прилогу, имала разумевање не само за Вучићеву одлуку, већ и за ултиматум из Брисела:

„Европа је, потпуно логично, у санкцијама испуњеном односу с Русијом затражила солидарност и од будућег члана Уније; а Србија, нити је ставила прст у око, нити је саму себе гађала у ногу“, саопштио је – „потпуно логично!“ – аутор прилога, пре него што је дао реч Михаилу Црнобрњи, професору економије и великом поборнику европских интеграција Србије:

„Мислим да је ово, на неки начин, оно што се у овом тренутку морало урадити са стране Европске уније, и мислим да је наша страна доста добро реаговала“, сложио се

Црнобрња са разумевањем и похвалама за Брисел и Београд.

Подршка Вучићу стигла је и од Горана Јешића – „Морам да скинем капу овој одлуци“, написао је на свом „Твитер“ налогу – али и од Демократске странке, која у одређеним круговима важи за најозбиљнијег супарника Вучићевој Српској напредној странци: „ДС је поздравила одлуку Владе Србије да одустане од намераваних субвенција за додатни извоз пољопривредних производа у Русију“, пренела је државна агенција Танјуг речи интернационалног секретара ДС Владимира Тодорића.

Толико о томе да се политике СНС-а и ДС-а разликују. Када је о бајкама реч, та је једна од глупљих.

Из овог прегледа су, менталне чистоће ради, изостављени „Информер“, „Курир“, „Наше новине“ и остали „кантримени“ београдске штампе, мада су то најупадљивији примери отужног вучићољубља. Напросто, не памти се да је ико икада био толико хваљен због тога што је послушно и снисходљиво савио кичму пред нељудски свирепим захтевом.

Вучићољуби и Вучићоиди

Пише: Миодраг Зарковић
петак, 29 август 2014 13:55

